

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Divi Avrelii Avgvstini Hippon. Episcopi Meditationes, Soliloquia et Manuale

Augustinus, Aurelius

Coloniae Agrippinae, 1649

Hic distinguit inter sapientiam quæ domus Dei est, & sapientiam quæ
divina est, 19

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54885)

5. Et recordans Hierusalem, extendo in eam sensum cordis: Hierusalem patriam meam, Hierusalem matrem meam, teque super eam regnatorem, illustratorem, patrem, tutorem, patronum, rectorem, pastorem, castas & fortes delicias, solidum gaudium, & omnia bona, ineffabilia simul omnia: quia unum summum & verum bonum. Et non avertar, donec in ejus pacem matris charissimæ, ubi sunt primitiæ spiritus mei, colligas totum, quod sum à dispersione & deformitate hac, & conformes atque confirmes in æternum, Deus meus, misericordia mea.

CAPUT XIX.

Hic distinguit inter sapientiam qua domus Dei est, & sapientiam qua divina est.

1. **H**Æc est domus tua Deus non terrena, neque ulla cœlesti mole corpora, sed spiritualis & particeps æternitatis, quia sine labe manet in æternum: statuisti enim eam in sæculum sæculi: præceptum posuisti, & non præteribit. Hæc tamen tibi Deo coæterna, quia non sine initio facta est. Prior quippe omnium creata est sapientia. Non utique illa sapientia Patri Deo plane coæterna & coæqualis, per quam creata sunt omnia, & in quo principio factum est cœlum & terra, sed profecto sapientia, quæ creata est spiritualis natura, scilicet, quæ contemplatione luminis lumen est. Dicitur enim & ipsa (quamvis creata) sapientia. Sed quantum distat inter lumen illuminans, & lumen

lumen quod illuminatur, tantum differt inter te summam sapientiam, quæ es creans, & istam quæ creata est sicut inter justitiam justificantem, quæ tu Deus noster es, & justitiam quæ justificatione nostra facta est. Nam & nos sumus dicti justitia Dei Patris, in te filio ejus Domino nostro, testante Apostolo.

2. Ergo, quia prior omnium creata est quædam sapientia, quæ creata est mens rationalis & intellectualis, castæ scilicet civitatis tuæ matris nostræ, quæ sursum est, & libera est, & æterna in cœlis. Quibus cœlis? Nisi qui te laudant cœli cœlorum, quia hoc est & cœlum cœli Domino. Et si non invenimus tempus ante illam, quæ creaturam temporis antecedit; quia prior omnium creata est: ante illam tamen es tu Deus æternus creator omnium; à quo est ipsius creaturæ perpetuitas; à quo facta sumpsit exordium, quamvis non temporis, quia nondum erat tempus, ipsius tamen conditionis tuæ; unde ita est abs te Domino Deo nostro, ut aliud sit plane quam tu; licet nec ante illam, nec in illa inveniamus tempus. Est enim idonea faciem tuam semper videre, nec usquam deflectitur ab ea. Quo fit, ut nulla mutatione varietur. Inest tamen ipsi mutabilitas: qua tenebresceret & frigesceret, nisi amore grandi cohærens tibi, tanquam super meridiem luceret & ferveret ex te.

3. Denique tam casto amore cohæret tibi Deo vero, & vere æterno, ut quamvis tibi non sit coæterna, per nullius tamen temporis varietates & vicissitudines à te resolvatur,
& de-

& defluat, sed in tui solius verissima contemplatione requiescat. Quoniam tu Deus diligenti te quantum præcipis, ostendis te, & sufficit ei. Vnde non declinat à te, nec à se: sed semper in eodem statu manet, te indefinenter videndo, te indefinenter amando, verum lumen, & castum amorem. O beata ista & sublimis creatura creaturarum: maxime beata, in hærendo semper beatitudini tuæ; foelix, & nimium foelix, te sempiterno inhabitatore, atque illustratore suo.

4. Nec invenio quid licentius appellandum existimemus cœlum cœli Domino, quam domum tuam, contemplantem delectationem tuam sine defectu, & absque affectu egrediendi in aliquid, mentem puram concordissime unam; stabilimentum pacis beatorum spirituum: In cœlestibus sunt ista cœlestia. Vnde intelligat anima, cujus peregrinatio longinqua facta est, si jam sitit tibi; si jam factæ sunt lacrymæ suæ panes sui, si jam petat unam & hanc requirat, ut inhabitet in domo tua per omnes dies vitæ suæ. Et quæ vita ejus, nisi tu? Et qui dies ejus, nisi æternitas tua? Sicut anni tui, qui non deficient. Hic ergo intelligat anima, quæ potest, quam longe super omnia tempora sit æternus, quando domus tua, quæ peregrinata non est, quamvis tibi non sit coætærna, indefinenter tamen & indefinenter cohærendo tibi, nullam temporis patitur varietatem; teque semper perseverantissima castitate hauriens mutabilitate sua, nusquam & nunquam exierit ex te sibi præsentem, ad quem

quem toto affectu se tenet ; non habens futurum quod expectet : nec in prateritum transiens , quod meminerit : per nullas vices variatur, & in nulla tempora extenditur.

C A P V T X X.

*Hic orat homo , ut ipsa quoque domus Dei
oret pro eo.*

I. **O** Domus Dei luminosa, & speciosa, dilexi decorem tuum, & locum habitationis gloriae Domini Dei mei, possessoris & fabricatoris tui: Tibi suspiret peregrinatio mea nocte ac die, tibi inhiat cor meum; tibi intendat mens mea, ad societatem beatitudinis tuae pervenire desideret anima mea. Dico ei qui fecit te, ut possideat me in te, quia ipse fecit me & te. Imo tu dic, tu roga eum, ut dignum me faciat participatione gloriae tuae. Sanctam enim societatem tuam, & mirabilem pulchritudinem tuam non per meritum requiro; sed per sanguinem ejus quo redemptus sum adipisci non despero. Tantum adjuvent me merita tua, subveniant pravitati meae sanctae & purissimae orationes tuae, quae inefficaces apud Deum nullatenus esse possunt.

2. Erravi, fateor, sicut ovis perdita, & incolatus meus prolongatus est: atque procul projectus sum à facie Domini Dei mei, in hanc exilii caecitatem. Vbi expulsus à paradisi gaudiis, deploro quotidie mecum super miseras captivitatis meae lugubre carmen, ingentesque lamentationes, cum recordor
tui